

leven te bloeien. Het hoofd-comité van de Société Internationale des Blessés (de naam Croix Rouge dateert van later) slaat zijn tenten te Genève op. Het werd gevormd door den grijzen Dufour en zijn vier ambtgenooten, de vroegere commissie der vijf. Het handelde met loflijk beleid, zonder eenigen dwang op de onderscheiden nationale vereenigingen te oefenen. Het verzocht den regeeringen (Nov. 1863), of zij de besluiten, door hare afgevaardigden ter conferentie genomen, wilden erkennen, tot tijd en wijle het diplomatiek congres ze bekrachtigd zoude hebben.

In Oostenrijk aanvaardt Z. K. K. H. veldmaarschalk, aarts-hertog Albrecht, oom des keizers, het beschermheerschap over den jeugdigen „Oesterreichisch patriotischen Hilfsverein für verwundete Krieger, Militär-Wittwen und Waisen”. In Pruisen en Nederland wordt een centraal-comité opgericht, Spanje boogt weldra, dank zij de geestkracht van graaf de Ripalda en den bijval van H. M. Isabella II, op de „Sociedad Universal de secoro a los heridos de guerra”.

De onvermoeide Dunant bevorderde te Parijs de oprichting van een Fransch comité. Keizerin Eugenie werd bij haar gemaal zijn warmste voorspraak. Den 21sten December ontving hij een bezoek van den adjudant des keizers, kolonel Favé, die hem, in naam zijns meesters, de aanstaande stichting van het Fransche comité toezeide. De „Société française de secours aux blessés des armées de terre et de mer” (de latere „Société de la Croix Rouge de France”) werd geboren. Zes jaren daarna, in l'année terrible, verdiende zij hare sporen op de schoonste en edelste wijze. 1)

Gedurende dit verblijf werd Dunant ook door den gezant van Perzië, den mirza (vorst) Hassan-Ali-Khan, ten gehoor ontvangen. Z. E. beloofde hem op heusche wijze, den Shah bekend te maken met de resolutiën en de wenschen op de internationale conferentie van Genève uitgesproken. De mirza zeide bovendien, vol overtuiging: „Ik weet zeker, dat de koning, mijn heer, nog veel liever een verdrag zou teekenen, waarbij de gezamenlijke regeeringen den oorlog voorgoed onmogelijk maakten”.

De openbare meening met vorstèn en vorstinnen aan de spits, was zoo goed als geheel voor de zaak gewonnen. De verdachtmakingen en vooroordeelen zwegen. De openlijke en geheime tegenstand werd geleidelijk, doch niet zonder moeite, bedwongen. Het schimpwoord: hersenschim, utopie begon zeldzamer te worden. Iederen dag zette het jonge Roode Kruis zich vaster op het met zooveel arbeid voltooide voetstuk.

Dunant was al weder te Genève teruggekeerd, toen hij den 19^{den} Februari 1864 een zeer gewichtig schrijven ontving: „Als gij te Parijs komt zal de keizer u met den minister van buitenlandsche zaken in verbinding stellen om

1) In 1870 en 1871 heeft de Société hare zorgen uitgestrekt over niet minder dan 143.000 gewonde en 339.000 zieke landgenooten, behalve de Duitsche soldaten, die in hare ambulances werden opgenomen.

Dunant is nog steeds eere-vicepresident van het Fransche en eere-voorzitter van het Belgische Roode Kruis.